

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΤΡΙΩΝ

ΔΡΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α

ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΠΩΣ ΠΛΕΥΘΕΡΩΘΗ Η ΚΡΗΤΗ

ΕΚ ΤΟΥ «ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ»

Εἰς μνημόσυνον τοῦ ψάλτου
τῆς Ἀχ. Παράσχου.

Γιὰ πές μου, πές μου, ποιητή, ποῖος τόπος, καὶ ποῖα χώρα,
Περσότερο τῆς Κρήτης μου τὴν ἔχει λατρευμένα
Ποῖος χρόνος φάνηκε σ' ἐμᾶς ποῖα μέρα καὶ ποῖα ὥρα,
Καὶ δὲν τὴν προσκυνήσαμε μὲ μάτια δακρυσιμένα;
Ἡ μὲν γενὰ τὸν πόλεμον στήν ἄλλην ἀφίνει,
Πέφτομε, σηκωνόμαστε, μὰ ἡ φωτιά δὲν σβύνει.

Ἀχ! ἂν τὰ κόκκαλα βαλθοῦν τὸ ἐν' ἀπάνω σ' ἄλλο
Τῶν Κρητικῶν, ποῦ λευτεριᾶς ἐφούχτοσαν μαχαίρια,
Τὶ πυραμίδα, τί βουνὸ θὰ κάνανε μεγάλο,
Τὸν Ψηλοράτη θὰ ὀφθάναν, θὰ πέραναν τ' ἀστερία,
Κι' ἀπάνω τῆς Ἐλευθεριᾶς θὰ στήνανε τὸ θρόνον·
Τέτοιο θρόνον τῆς ἀσπλαχνῆς θεᾶς τῆς πρέπει μόνο!

Σ' ἐμᾶς δὲν βρίσκεται δενδρί, μὲ πῆχη γῆς, χορτάρι,
Ποῦ μ' αἷμα δὲν τὰ ῥάναμε· ὅπου κι' ἂν σκύψης τώρα,
Τῆς Κρήτης ἓνα θὲ νὰ βρῇς θαμμένο παλλικάρι·
Ἀχ! κοιμητῆρι γέννηκε ἀτέλειωτο ὅλ' ἡ χώρα·
Ἀπ' τοῦ Ρωμάνου τὸν καιρὸ ὥς τὴ στιγμή ἐτούτη,
Στὴν Κρήτη παῖζει τὸ σπαθὶ κι' ἀνάρτει τὸ μαρμαίρει.

Κανείς ἀπ' τὰ λουλούδια τῆς, ποτέ του μὴ μυρίση
Μῆν' ἀπ' τὰ δένδρα τῆς καρπὸ γενθῆ κανένα σιόμα,
Στὸ χῶμα, στὸ χορτάρι τῆς, ποδάρι μὴ πατήση...
Ἐκεῖ χορτάρια καὶ καρποὶ καὶ λούλουδα καὶ χῶμα
Εἶν' ἀπὸ σάρκα Κρητικὴ... κι' ὅσοι καρδιὰ γροικιοῦνε,
Μ' αἷμα καὶ σάρκα ἀνθρώπινη δὲν πρέπει νὰ δειπνοῦνε.

Πές μου νὰ ζήσῃ ἡ λέρα σου, στὸ μνήμα σου ἐπάνω,
Ποῖα γῆ ἢ Ρώμη ἔσχατη ἐπῆρ· Ἑλληνοπούλα;
Ποῖα σὲ κατάρτι Ἀρμοστή ἐκρέμασε Ρωμάνο,
Μ' αἰῶνες ποῖα ἐπάλεψε ξαρμάτωτη καὶ δούλα
Μὲ τ' ἀγριο καὶ φτερωτὸ τῆς Βενετιᾶς λιοντάρι,
Καὶ μὲ τοῦ Τούρκου ὄστερα τὸ σκοτεινὸ φεγγάρι;

Ἐμεῖς αἰῶνια ἐμεῖς ἀπόστανε τὸ χέρι
Κ' ἐπολεμοῦσε ἡ ψυχὴ ἀπόστανε κ' ἐκείνη,
Καὶ εἰς τὰ δόντια πέρασε τὸ μαῦρο μας μαχαῖρι,
Ψωμί ποτέ δὲν φάγαμε κ' ἐμεῖς μὲ τὴν εἰρήνη·
Δὲν γύραμε σὲ ἡσυχία μὴ νύχτα προσκεφάλι,
Κι' ἀνάστασι δὲν εἶδαμε σὲ ἐκκλησιὰ σὺν ἄλλοι.

Πόλεμος πάντα πόλεμος. Δὲν χάιδεψε μητέρα
Τὴν οὐρανὴν μας κεφαλὴ. Παιδὶ σὶτὰ γόνιμά μας
Δὲν ἐκαθήσαμε ποτὲ κ' ἐμεῖς καμνιὰν ἡμέρα,
Καὶ σὺν θεοῖς γυρίζαμε σὶτὰ ἔρημα βουνά μας.
Νύχτα καὶ μέρα τρέχαμε γυμνοὶ καὶ πεντασμένοι,
Χωρὶς φωτιά, χωρὶς ψωμί, μ' ἀλήθεια ἄρματωμένοι!

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ δεκάτη

(Λουκ. ιγ'. 10—17).

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς Σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν, πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας·¹ ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἦν συγκύπτουσα² καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε, καὶ εἶπεν αὐτῇ. Γύναι, ἀπολέλυσαι³ τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἀρχισυνάγωγος ἀγανακτῶν ὅτι τῷ Σάββατῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ. Ἐξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν. Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σάββατῳ οὐ λύει⁴ τὸν βοῦν αὐτοῦ, ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δέ, θυγατέρα⁵ Ἀβραὰμ οὔσαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς, ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ ταῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, κατήσχύοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Σημειώσεις.

1) Πνεῦμα ἀσθενείας = δαιμόνιον ἀρρωστίας. 2) Καὶ ἦν συγκύπτουσα = εἰς τὸ παντελές = Ἡ ἀσθένεια ὑφ' ἧς κατεῖχετο ἡ γυνὴ ἦτο ραχίτις. Ἡ γυνὴ εἶχε κυτὸν τὸ σῶμα καὶ παντελῶς ἡδυνάτει νὰ ὀρθώσῃ αὐτό. 3) Ἀπολέλυσαι = ἔχεις ἤδη ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἀσθενείας σου. 4) Οὐ λύει = ποτίζει; = Ἐπετρέπετο ἵνα κατὰ τὴν ἡμέραν σου Σαββάτου ποτίζωνται τὰ ζῶα, ἵνα μὴ ἀσθενήσωσιν. 5) Θυγατέρα Ἀβραὰμ = ἀνήκουσαν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ο ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΑΓΩΝ

(Ἐκ τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Στ'. 10—17).

Πολλὰκις μέχρι τοῦδε ἐλέχθη ἐν τοῖς διδάγμασι τούτοις ὅτι ὁ Χριστιανικὸς βίος εἶναι ἀγὼν· καθὼς δὲ ἐν παντὶ ἀγῶνι οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀποβλέποντες εἰς τὸ βραβεῖον πᾶσαν καταβάλλουσι προσπάθειαν ὥπως ὑπερνικήσωσι πάντα τὰ προσκείμενα καὶ τὰς δυσκολίας οὗτω καὶ ὁ Χριστιανὸς ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῶν ἐπουρανίων ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ἀπαντᾷ τὰ μέσα ὥπως ὑπερνικήσῃ τὰ μηχανεύματα τοῦ πειρασμοῦ.

Τὰ μέσα ταῦτα ὧν ὀφείλει νὰ κάμῃ χρῆσιν ὁ Χριστιανὸς διεξοδικώτατα ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος ὑποδεικνύει ἐν τῇ αὐρῇ ἀναγνωσθησομένῃ περικοπῇ τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς.

«Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν

τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Ἀποκτῆτατε διὰ τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν τὴν παρ' αὐτοῦ δύναμιν. «Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου». Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ ἀμαρτία παρίσταται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀνθρώπου οὐχὶ ὡς τοιαύτη ἀλλὰ κεκρυμμένη κεκλυμένη συνοδεύεται δὲ ὑπὸ πολλῶν καὶ ποικίλων δελεασμάτων ὡς λ. χ. δόξης, πλούτου, ἡδονῶν, κ.λ.π. Πάντα ταῦτα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲ εἶναι ἄλλο τι ἢ μεθοδεῖαι τοῦ διαβόλου ἢ μηχανεύματα, ἄτινα προβάλλει ὁ διάβολος ὅπως προσελκύσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀμαρτίαν· διὰ τοῦτο ὁ Ἀπόστολος παραινεῖ ὅπως, ἐνδυσθέντες τὴν πνευματικὴν πανοπλίαν, ἀντιταχθῶμεν εἰς τὰ μηχανεύματα ταῦτα τοῦ διαβόλου. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ εἴμεθα ὠπλισμένοι οὕτω καὶ ἑτοιμοὶ καθ' ὅσον ὁ ἄγων ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἐπουρανίων δὲν εἶναι πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, τοὺς ἐξουσιαστὰς τοῦ σκότους τοῦτέστι πρὸς τὰ πονηρὰ πνεύματα ἅτινα κατὰ τὴν παροῦσαν σκοτεινὴν ἀμαρτωλὴν ἐποχὴν κατεξουσιάζουσι τῶν τὰ κοσμικὰ φρονούντων, ἐκείνων δηλονότι οἵτινες μόνον εἰς τὰ ὕλικά ἀποβλέπουσι. «Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὀπίσθον ὡμῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης». Ταχθῆτε λοιπὸν εἰς πράττειν ὡς εἰς μάχην περιζωσάντες τὴν ὀπίσθον ὡμῶν, ἥτις περικλείει τὰ σπλάγχνα καὶ τὴν καρδίαν, τὴν ἐστίαν τῶν ἐπιθυμιῶν δι' ἀληθῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἐνδυσθέντες τὴν δικαιοσύνην ὡς θώρακα, οὕτως ὥστε τεθωρακισμένοι οὕτω νὰ μὴ ἔχη τις ἀνάγκη νὰ προσβληθῇ.

Ἀλλὰ πάσας ταύτας τὰς προφυλάξεις κατὰ τοῦ πονηροῦ δέον νὰ ἐνισχύῃ ἡ ἐσωτερικὴ πίστις. Ἄνευ πίστεως, ἄνευ πεποιθήσεως ἐσωτερικῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ τελεσφορήσῃ ἐνέργειά τις τοῦ ἀνθρώπου διότι ἡ τύχη οὐδὲν τακτικὸν κατασκευάζει. Ὁ ἄνθρωπος εἰς πᾶσαν πρᾶξιν αὐτοῦ δέον νὰ ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸν σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς διὰ τὸν ὅποιον ἐνεργεῖ καὶ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου τείνει καὶ τὴν ἐσωτερικὴν πεποίθησιν ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι ἀληθής, ἀναγκαῖος, βέβαιος. Ἡ τοιαύτη πίστις θὰ ὠθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ. Καθὼς δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον προπροπορεύεται ἡ σημαία, ὁ θυρεὸς πρὸς τὸν ὅποιον ἀτενίζοντες οἱ στρατιῶται ἀποκτῶσι θάρρος καὶ δύναμιν ἐν ταῖς μάχαίς, οὕτω καὶ ἐν τῇ πάλῃ πρὸς τὸ πονηρὸν ὁ Χριστιανὸς δέον νὰ ἐνισχύηται διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ· τοῦτο δὲ δηλοῖ ὁ Ἀπόστολος λέγων ἀεὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σέσσαι· καὶ τὴν περικεφαλαιάν τοῦ σωτηρίου δέξασθε καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος ὁ ὅστις ῥῆμα Θεοῦ, φορέσαντες ἅμα περικεφαλαιάν, ἥτις νὰ σώζῃ ὑμᾶς· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ ἐξίς εἰς ἀγαθοῦς λογισμοὺς ὡς μάχαιραν δὲ μεταχειρισθῆτε τὸν θεῖον λόγον, ὅστις σφάζει τὰ πάθη καὶ θέτει ἐκτὸς μάχης τὸν πειρασμόν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Οἱ κλέφταις ἐπροσκύνουν κ' ἐγίνηναν βαγιάδες.
 Ἄλλοι φυλάγουν πρόβατα κ' ἄλλοι βοσκοῦνε γίδια.
 Κι' ἓνα μικρὸ κλεφτοπούλο τῆς ἐρημιᾶς καμάρι.
 Τῶν λαγκαδιῶν συντροφος δὲν θὲ νὰ προσκυνῇ.
 Τὸ πλάγι πλάγι πῆγαινε, τὸν ταμπουρᾶ λαλοῦσε,
 —Ἐγὼ βαγιάς δὲ γίνομαι, Τούρκους δὲν προσκυνᾷ.

Η ΣΤΕΦΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΗΣ ΩΦΕΛΕΙΑ ΕΞ ΑΥΤΩΝ

Ὑπῆρξε μεγάλη ἡμέρα ἡ 1η Δεκεμβρίου 1913, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐλευθερωτὴς βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνος ὁ Β' ἀνεπέτασεν ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ πύργου τοῦ Φιρκᾶ τὴν κυκλόλεον σημαίαν. Κατὰ τὴν ἱερὰν στιγμήν ἐκείνην ἐστεφανοῦντο μὲν διὰ τῆς βασιλικῆς χειρὸς ἀγῶνες ἀδιάκοποι ἐπτακοσίων ὅλων ἐτῶν καὶ εἰκοσιν ὀλοκλήρων διαδοχικῶν γενεῶν, ἐπεσφραγίζετο δ' ἅμα καὶ ἐξησφαλίζετο ἡ πολυπόθητος καὶ πολυτίμος ἐλευθερία λαοῦ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιμονώτατα ἀγαπήσαντος καὶ ἐπιζητήσαντος αὐτὴν. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν παρόντων ἔχουν δάκρυα ἐκ συγκινήσεως, ἄλλοι βλέποντες τοὺς συμπολεμιστὰς αὐτῶν, ἑξάλλοι ἐκ χαρᾶς, ὥρμων πρὸς ἀλλήλους, ἐνήγκαλίζοντο καὶ ἡσπάζοντο αὐτούς· ἔκαμνον δηλ. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προφητικῶς τρόπον τινὰ εἶπεν ὁ Κρῆς ποιητὴς Μαρτίνος Μπουναλῆς ὅτι θὰ ἔκαμνεν αὐτὴ ἡ Κρήτη πρὸς τὸν μέλλοντα νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ σώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν Τούρκων.

Καὶ τότε ἔγινε νὰ ἰδῶ χαρὰς, τότε ν' ἀναγαλλιάσω, καὶ νὰ φιλήσω τὸν γλαυκὸν καὶ τὸν ἀγκαλιάσω! Ἄλλοι πάλιν ἔχοντες ἐνώπιον αὐτῶν ὑπερήφανα σήμερον τὰ ὄρκα καὶ τὰς χήρας τῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων ἀνεπόλουν ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν τοὺς γενναίους ἐκείνους ἀνδράς οἵτινες διὰ τοῦ τιμίου αὐτῶν αἵματος παρεσκευάσαν καὶ ἐξηγόρασαν ἡμῖν τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν. Καθὼς ὅλον εἶπεν ἡ ἡμέρα αὕτη ὑπῆρξε πλήρης τοσοῦτων ἱερῶν καὶ μεγάλων συγκινήσεων δι' ὅλους τοὺς εὐτυχήσαντας νὰ παρευρεθῶσιν, ὥστε πάντες ἀπὸ κοινοῦ κατόπιν ὠρολόγησαν ὅτι αὕτη ἦτο ἡ εὐτυχιστέρα ἡμέρα τοῦ βίου τῶν καὶ ὅτι οὔτε ἔζησαν οὔτε ἐλπίς ἔσως ὑπάρχει νὰ ἐπιζήσωσιν ἄλλην εὐτυχιστέραν ἢ καὶ ὁμοίως εὐτυχὴ ὅσον αὐτὴν.

Ἀλλὰ τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ σημασία τῆς ἀνυψώσεως τῆς σημαίας τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας δὲν περιορίζεται ἐν τούτῳ ὅτι οὕτως ἐβεβαιώθη τὸ σπουδαῖον πράγματι γεγονός, ὅτι δηλ. ἡλευθερώθη ἡ περιμάχητος νύμφη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἀλλ' εἶναι πολὺ εὐρυτέρα καὶ μεγαλυτέρα. Διὰ τῆς πράξεως δηλ. ταύτης ἐδόθη μάθημα μέγιστον καὶ σπουδαιότατον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τοὺς μεγάλους, τοὺς τυράννους, καὶ εἰς τοὺς μικροὺς, τοὺς τυραννομένους λαοὺς, τὸ μάθημα εἰς μὲν τοὺς λαοὺς ὅτι οὐδεὶς δύναται ποτὲ τυράννος νὰ δουλώσῃ ἢ διατηρήσῃ ἐν τῇ δουλείᾳ καὶ τῇ τυραννίᾳ ἔθνος ἢ λαὸν ὅστις πράγματι θέλει, ἀληθῶς καὶ ἐπιμόνως θέλει νὰ γίνῃ ἐλεύθερος, ὅτι ἄρα μόνον οἱ κακοί, οἱ δειλοί, οἱ θελοδούλοι παραμένουσι δούλοι. Εἰς τοὺς μεγάλους δὲ καὶ ἰσχυροὺς ἐδόθη τὸ μάθημα ὅτι μάρτην χαλκεύουσι δεσμὰ καὶ ἀλύσεις διὰ λαοὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἑτοιμοὶ νὰ θυσιάσωσι τὰ πάντα, καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ ἀγαθὰ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν χάριν τῆς θείας ἐλευθερίας. Ἰδοὺ τὸ μέγα παράδειγμα λαοῦ γνησίως φίλου τῆς ἐλευθερίας, ὅστις ἐπὶ ἑπτὰ ὅλους αἰῶνας δὲν ἔπαυσε νὰ κατατρώγῃ τὰ σιδηρὰ δεσμὰ, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ ἀπρηγόρευτον ἡμέραν εἶχον δεσμεύσει αὐτὸν τύραννοι. Ἐκίστη γενεά, ὡς τὴν ἱερωτάτην κληρονομίαν καὶ παρακαταθήκην, ἐκληρονόμηκε παρὰ τῆς παλαιότερας τὸ μῖσος κατὰ τῶν ξένων κυριάρχων καὶ τὸν ἔμπρακτον ἀγῶνα κατ' αὐτῶν, οὐδεμία δὲ ποτὲ ἀποτυχία ἢ συμφορὰ ἔπεισεν αὐτοὺς νὰ συνδιαλλαγῶσι πρὸς τοὺς δεσποτὰς αὐτῶν, νὰ θεωρήσωσι τὴν δουλείαν ὡς ὀριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον πλέον κατάστασιν καὶ ἐπομένως διαρκῆ καὶ οὕτω νὰ ἀποφασίσουν νὰ ἡσυχάσουν. Οὐχί! «Μάλιστα, ἔλεγον, ἀπέτυχον οἱ πατέρες ἡμῶν, διότι συνέβη τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἡμεῖς

θὰ ἐπιτύχωμεν· ἔπειτα τὸ καθήκον ἡμῶν εἶναι μόνον νὰ ἐπιχειρῶμεν τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ πολεμῶμεν ὡς ἄνδρες, τοῦτο καὶ μόνον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν καὶ θὰ τὸ πράξωμεν· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα, ἡ νίκη καὶ ἡ γλυκυτάτη ἐλευθερία δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν, ἀλλ' ἄνωθεν, ἐκ τοῦ Δοτῆρος πάντων τῶν ἀγαθῶν, ὅστις θὰ ἐπιβλέψῃ ἐπὶ τὴν κίκωσιν τοῦ λαοῦ τοῦ καὶ θὰ ἀποδώσῃ ἡμῖν, ὅποταν θέλῃ, τὸ δίκαιον. Ἐπειτα καὶ τότε ἀκόμη, ἡμεῖς θέλομεν καὶ ἔχομεν καθήκον νὰ παρκαδῶμεν εἰς τοὺς μετ' ἡμᾶς, εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν, τὸ μέγα παράδειγμα τοῦ νὰ μάχωνται καὶ νὰ ἀποθηνήσκουν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Πῶς δὲ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἐλπίδας ὅτι ἡ χώρα αὕτη θέλει ἡμέραν τινα ἀπαλλαγῇ τῆς δουλείας, ἐν ἡμεῖς ἀποδειλιάσωμεν καὶ συνδιαλλαγῶμεν πρὸς τοὺς τυράννους, καὶ δὲν δώσωμεν εἰς τοὺς παῖδας ἡμῶν τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς γνησίας φιλοπατρίας, ἥτοι τῶν μεγάλων ἀγῶνων καὶ τῶν πολεμικῶν παραδόσεων;»

Τοιαῦτα ἔλεγον οἱ ἀείμνηστοι ἐκεῖνοι, οὕτως ἐνήργουν, καὶ τοιοῦτο πολυτιμώτατον δίδαγμα καὶ παράδειγμα ἀδολείπτων ἀγῶνων πρὸς τοὺς ξένους καὶ τυράννους ἔδιδον εἰκοσι γενεαὶ ἀλληλοδιαδόχως ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην καὶ τέλος ἔδωκαν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ Προνοίᾳ αὐτοῦ δὲν ἠθέλησεν, ἵνα ἡ Κρήτη ἦν κατὰ τὸ τέλος τῆς μεγάλης ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἐπαναστάσεως ἐλευθερωθῇ συγχρόνως μετὰ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, ἀλλὰ μείνῃ ἀκόμη ἐπὶ τινὰς δεκαετηρίδας ὑπὸ τὸν τύραννον καὶ οὕτω συμπληρώσῃ τὸ μέγα δίδαγμα, μόνη αὕτη μαχομένη οὐ μόνον πρὸς μεγίστην αὐτοκρατορίαν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας τῶν διπλωματῶν πανουργίας.

Καὶ τὸ γενναῖον τοῦτο παράδειγμα εὖρεν ἥδη ἀπὸ τοῦδε μιμητὰς καὶ ἀκολουθοῦς· ἰδοὺ ἡ Ἑλληνικωτάτη Ἡπειρος ἐτοιμάζεται νὰ χωρήσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς μεγάλης διδασκαλίας! ἰδοὺ ἡ Ῥόδος καθ' ἐκάστην παντοιοτρόπως δεικνύει εἰς τοὺς κατέχοντες αὐτὴν ὅτι δὲν ἀνέχεται αὐτοὺς! Ἰδοὺ ἡ ἀδελφὴ Κύπρος, ἥτις εἰ καὶ κυβερνᾶται ὑπὸ ἔθνους φιλελευθέρου καὶ εὐγενοῦς, οὐχ ἦτον ἀδικαίεως διαμαρτύρεται καὶ ἀξιοὶ νὰ ἀφῇ ἐλευθερία, ἵνα σπεύσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι τὸ σπουδαιότατον δίδαγμα θὰ ἀκολουθήσωσι καὶ ἄλλοι λαοί, οὕτω δὲ θέλει ἐπικρατήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ δικαία ἀρχὴ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων ἐκάστου ἔθνους, μετ' αὐτῆς δὲ ἡ ἠθικὴ, ἡ ἡμέρωσις, ἡ ἐλευθερία πάντων, ὁ ἀληθὴς πολιτισμὸς καὶ ἅμα ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οὗτος ἄρα ὁ σπουδαιότατος καρπὸς τῶν ἀγῶνων τῆς προσφιλοῦς ἡμῖν καὶ μεγαλοῦργου τῇ ὄντι Κρήτης.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Θ'

Ἀπὸ τῆς δυτικῆς ἄκρας τῆς Θεσσαλονίκης παρὰ τὴν ἄλ-
 λοτε Πύλιν τοῦ Βαρδαρίου, δι' ἧς εἰσεβάλλεν εἰς τὴν πόλιν
 ἡ Ἑγνατία οἴκος, ἀμάξης ἐπιβαίνοντες ἐρχόμεθα πρὸς τὴν
 Πέλλαν. Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῶν ἐξώτατα κειμένων οἰκιῶν
 ὑφύονται πρὸ ἡμῶν ἐπιβλητικὸς, ὡς τις τῶν σιδηροεργείων
 τοῦ Ἀλεξάνδρου σωματοφυλάκων, ὁ Λεόννατος ἡ ὁ Πευκε-
 συας, τύμβος, τίς οἶδε τίνας τῶν ἡγεμονικῶν Μακεδόνων
 τάφος. Μετὰ μικρὸν ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Ῥωμαϊκῆς Ἑγνατίας
 οἰκίστῳ ἀπαύστως πορευόμενοι διερχόμεθα τὸν Γαλλικὸν ποτα-
 μόν, τὸν ἀρχαῖον Ἐγέδαρον. Αἱ πεδιᾶδες αἱ μακάριαι ἐκτείν-
 ονται περὶ ἡμᾶς, αἱ ἀπαλαί, αἱ ὑπὸ τῶν προσκλύσεων τῶν
 ποταμῶν τῶν διαρρέοντων ἐν τὴν χώραν γεννηθεῖσαι, πρὸς
 ἃς καταβαίνουσιν οἱ τελευταῖοι κλάδοι τοῦ Μενικῆος ὄρους
 καὶ τοῦ Χορτιάτου, γήλοφοι τὸ πλεῖστον ἐπιτήδειοι εἰς καλ-

λιεργίαν τῆς ἐλαίας καὶ τῆς ἀμπέλου. Τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ
 τῆς μέχρι Γιαννιτσῶν—τέρματος τῆς ὁδοῦ ἡμῶν διὰ μίαν
 ἡμέραν—διήλθομεν καὶ ἐφθάσαμεν πρὸς τοὺς γεφύρας τοῦ
 Ἀξιοῦ, εἰς Τσίφιν. Συνοικισμὸς μικρὸς αὐτόθι καὶ ἑπαυλὶς
 εὐπρεπής, ἀλλ' εἶναι ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων τῆς ἱστορίας ἡμῶν
 τόπων· διότι αὐτοῦ ἐλθὼν ὁ ἡττημένος ἐν Γιαννιτσοῖς Ταξὶν
 Πασῆς παρέδωκε τὸ ξίφος καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρατιάν καὶ
 τὰς κλεῖδας τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὸν νικητὴν βασιλέα ἡμῶν
 Κωνσταντῖνον, ἀναπετάσας οὕτω τὰς πύλας τῆς ἀνατολικῆς
 Μακεδονίας εἰς τὰς Ἑλληνικὰς στρατιάς.

Μικρὸν περαιτέρω διερχόμεθα διὰ τῆς γεφύρας τῆς ἐπὶ
 τοῦ Ἀξιοῦ. Πλατύτατος, νηϊδὸς ἔχει μετὰ θαλαρᾶς φυτείας
 ἐν τῇ κοίτῃ αὐτοῦ, ὥστε ν' ἀποδεικνύῃ καὶ οὗτος σοφὸν
 καὶ κατὰ τοῦτο τὸν Ὀμηρον, ὅστις καλεῖ πολλαχοῦ τῆς
 Ἰλιάδος εὐρυρέοντα τὸν Ἀξίον. Ἄν δ' ὁ ποιητὴς λέγει ὅτι
 τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶναι τὸ κάλλιστον, ἐξ ὧν
 σκορπίζονται ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν ἐννοεῖ βεβαίως τὸ θολὸν καὶ
 σήμερον ῥεῦμα αὐτοῦ, ἀλλὰ πηγὴν τινα ἐπάνω ἐπὶ τοῦ Ὀρ-
 βήλου, ἥτις Αἶα καλουμένη, κάλλιστον ὕδωρ προχέουσα, ἥτο
 ἡ ἀρχὴ τῶν ῥεῖθρων αὐτοῦ. Μακρὰ, τὸ εὖρος τοῦ ποταμοῦ, εἶναι
 ἡ ἐπ' αὐτοῦ γέφυρα· καὶ διερχομένη μὲν ὑπὸ τοῦ φεύγοντος ἐκ
 Γιαννιτσῶν τουρκικοῦ στρατοῦ, καὶ τὰ συντρίμματα αὐτῆς
 κατεποντίσθησαν, ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἡμῶν, ταυπητέρως ἀε-
 τοί, ἐπέταξαν ὑπεράνω αὐτῆς, διότι ἡμιθέων ψυχὴν ἐνέβαλεν
 εἰς τὰ στέρνα αὐτῶν τὸ πνεῦμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
 ἀπὸ τοῦ χρυσάκτινος θρόνου τῆς ἀθανασίας ἐπιβλέπον αὐτοὺς
 ἐκ τῆς Πέλλας.

Εἰς ταύτην φθάνομεν μετ' ὀλίγον καὶ σταθμεύομεν παρὰ
 τινα εὐρεῖαν δεξαμενὴν. Γυναῖκες Μακεδόνισσαι εὐσταεῖς,
 με λευκὴν χορίαν καὶ παρειὰς ῥόδου, με Ἑλληνικωτάτην
 μορφήν, πλύνουσιν εἰς λιθίνας σκάφας. Εἶναι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω
 κειμένου χωρίου Ἀποστόλων, οὕτινος πλησίον καὶ θέσις Πέλλα
 (Πέλλ')· εἶναι τὸ ἱερώτατον τέμενος τοῦ μακεδονικοῦ Ἑλ-
 ληνικοῦ κόσμου.

«Πάντα ὁ μέγας χρόνος μαραινέει» εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ποιη-
 τῆς. Καὶ εἶχε δίκαιον κατὰ τὸ πλεῖστον· διότι ποῦ εἶναι ὁ
 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντεθρονισμένος Ζεὺς τοῦ Φειδίου, ποῦ τοῦ Δι-
 ομαίου Ἀπόλλωνος ὁ ναὸς, ποῦ τοῦ Παρρασίου ὁ ἀσθμαί-
 νων ὀπλίτης; ποῦ εἶναι τοῦ Στάσιου, τοῦ Πεισάνδρου, τοῦ
 Ἀρκτίνου, τοῦ Κρεωφύλου καὶ τῶν ἄλλων παμπόλων με-
 γάλων ἐποποιῶν τὰ ἔργα; ποῦ αἱ εἰκοσι καὶ ἑκατὸν, πλὴν
 τῶν σφζόμενων, τραγωδίαί τοῦ Σοφοκλέους, ποῦ αἱ χιλιά-
 δες τῶν κωμωδιῶν τοῦ Κρατίνου, τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Δι-
 φίλου καὶ τῆς ἄλλης λαμποκοπούσης ἐκ φωτὸς φαίδρου ὁμη-
 γύρεως τῶν ἱεροφαντῶν τῆς γενναιοτάτης κωμωδικῆς Μού-
 σης; Τὸν στέφανον, ὅστις περιβάλλει τῆς μεγάλης χορικῆς
 ποιήσεως καὶ τῆς μελικῆς τὴν θείαν κεφαλὴν, πλεῖονα μὲν
 τινα καὶ ἀδρότερα ἀνθὴ τῶν ἐπινικίων ὕμνων τοῦ Πινδάρου
 κοσμοῦσι, καὶ τῆς Σαπφούς ἀρόδα μὲν ἄλλ' ὀλίγα, ἐμά-
 ρανε δ' ὁ χρόνος καὶ ἠφάνισε πᾶσαν τὴν ἄλλην ἀμύθητον
 πληθύν αὐτῶν, ὅπως, πλὴν ἐλαχίστων, καὶ τῶν ἱστορικῶν
 τὰ ἔργα καὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων.

Ὁ χρόνος οὗτος, ὁ μαρὸς καὶ χυδαῖος πολλαῖς, τὴν βαρ-
 βαρότητα καὶ τὴν κακουργίαν ἔχων ἐπικούρους, ἐμάρκανε καὶ
 ὅλως ἐφθίρει τὰ μεγάλα πολιτικὰ ἱδρύματα, τὰς πόλεις τὰς
 ὑπερεχούσας εἰς πνεύματος ἀκμὴν. Ἠφανίσθησαν τῆς Κων-
 σταντινουπόλεως, πλὴν τῶν ναῶν, τὰ εἰς κάλλος καὶ πλοῦτον
 καὶ τὴν μέγαν ἐκτετατὴν ἀπειροπληθῆ μνημεῖα, ὅπως καὶ τοῦ
 Ἀργεῶς καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας· εἰς ἐρείπια ἄμωρφα κείνται
 ἡ Μίλητος, ἡ Ἐφεσος, ἡ Πέργαμος, ὁ αἰτωλικὸς Θέρμος, οἱ
 Δελφοί, ἡ Ἄλτις τῆς Ὀλυμπίος καὶ ἐν ἀπορίᾳ εἰμεθα ποῦ
 ἐκεῖτο τῆς Ἡλίδος τὸ ἄστυ, ποῦ ἡ Δωδώνη, ποῦ ἡ Πέλλα.
 Ἄν ἤθελε σθεσθῇ ἐκ τῆς μνήμης τῶν σήμερον Ἑλλήνων

τὸ ὄνομα τοῦτο, τίς οἶδε ποῦ ἠθέλομεν ζητεῖ τὴν πόλιν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ ἀπαράμιλλος κατακτητής, ὁ ἀήττητος στρατηλάτης, ὁ Ἀλέξανδρός μας. Βεβαίως ἐπισκεπτόμενοι τὸν χώρον τοῦτον δὲν ζητοῦμεν νὰ ἴδωμεν τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ περικαλλῆ ἅμα βασιλικά οἰκήματα τὰ ἰδρυθέντα πιθανῶς ὑπὸ τοῦ φιλομούσου καὶ φιλοκάλου Ἀρχελαοῦ, δὲν ζητοῦμεν νὰ ἴδωμεν ἐν αὐτοῖς τοὺς ἐκ τῶν βασιλικῶν γεγεῶν τῆς Λυγκηστίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρεστών καὶ τῆς Ἑλυμιώτιδος, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀγριάνων, τῶν Παιόνων καὶ τῶν Ὀδρυσῶν περιστοιχίζοντας τὸν Φίλιππον, οὔτε παρ' αὐτῷ Νεοπτόλεμον τὸν Διάκιδην τὸν ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καταγόμενον ἀδελφὸν τῆς Ὀλυμπιάδος. Δὲν ζητοῦμεν νὰ ἴδωμεν αὐτὴν τὴν ἐνθέων βουλευμάτων μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου οὔτε ἐντεθρονισμένην παρὰ τὸν Φίλιππον οὔτε κατὰ τὸν ὑψίστης μεγαλειότητος θάνατον αὐτῆς¹. Δὲν ζητοῦμεν οὐδὲ τὰ δωρικά συσσίτια νὰ ἴδωμεν τῶν σωματοφυλάκων, τῶν ἐταίρων, τῶν ὑπασιπιδῶν, ὅπου παρεκάθητο μόνον ἑσὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον φονεῦσιν ἐν κυνηγεσίῳ κάπρον διὰ λόγους. Τὸν περίβολον τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τοῦλάχιστον ζητοῦμεν καὶ τὰς πύλας αὐτοῦ, ἵνα γνωρίσωμεν εἰς τίνα ἐξ αὐτῶν προσέπαισε καὶ ἔπεσε φεύγων ὁ Πανσενίας ὁ δολοφόνος τοῦ

Φιλίππου, τὸ κατώφλιον τίνος ἐξ αὐτῶν τῶν πυλῶν ἐπάτησαν φιλοξενούμενοι μετὰ τιμῶν ὁ τραγωδοποιὸς Ἀγάθων καὶ ὁ Εὐριπίδης, καὶ ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Διοσχίνης προσερχόμενοι ὡς πρέσβεις, διὰ τίνος διήλθον ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτε ὤρμησεν εἰς κατάκτησιν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ζητοῦμεν τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν τοῦλάχιστον νὰ ἴδωμεν, τοῦ Διὸς, ὅντινα οἱ ἀλεξανδροκόλακες εἶπον, ὕστερον πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ἱερὸν τοῦ πατρῷου τῶν Ἡρακλειδῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας Ἡρακλέους, ὅπου βεβαίως ἐθυσίασαν ἡγεμόσυνα¹ καὶ ὁ Φίλιππος ἐρχόμενος εἰς Χαιρώνειαν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μέχρι τῆς Ἰνδικῆς.

¹ Ἡ γ ε μ ό σ υ ν α θυσία εἰς τὸν Ἡρακλέα ὡς ἡγεμόνα τῆς στρατιᾶς.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

«Ἡ τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι νὰ καταστῇ Ἑλληνικὴ κατὰ νόμιμον τύπον, ὅα πορέμεινε καὶ κατ' οὐσίαν, διὰ τοῦ πληθυσμοῦ, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἐμπορίου.»

Δὲ Γαλλὲς

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μ. Δ. Β ο σ τ ῶ ν η ν, Κ. Α. Κ) π ο λ ι ν, Κ. Π. Σ. Μ α σ σ α λ ί α ν. Ἡ παράκλησις ὑμῶν θὰ ἐκτελεσθῇ μόλις ταχτοποιηθῇ ἡ μετὰ τῆς Τουρκίας ταχυδρ. ἐπικοινωνία. — Κ. Χ. Σ μ ὁ ρ η ν Ἐπίσης. Αἰ. αἰτήσεις ἐπειδὴ εἶναι πολλαὶ θὰ ἐκπληρωθῶσι μετὰ τὴν σειράν καὶ ἀναλόγως τῶν μέσων μας. — Φ. Π. Ε ὑ π α τ ο ρ ί α ν, Εὐχαρίστως. — Ν. Γ. Κ έ ρ κ υ ρ α ν. Σ. Δ. Α ὠ ὦ ν Γ. Ν. Μ. Δ ί σ τ ο μ ο ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ

Ἑλληνικῆς κατασκευῆς καὶ ἐξόχου τέχνης καὶ κάλλους.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΤΙΠΘΕΣΕΙΣ (ACTUALITÉS)

ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΣΚΗΝΩΝ, ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΩΝ ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΉΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΤΙΤΛΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

Ἀπευθύνεσθε :

α' Ἀθηναϊκὴν Ἑταιρείαν
Κινηματογραφικῶν Ταινιῶν

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 10 Ἀθῆναι

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ : Τζιτζιφαιῖς Φαλήρου.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5.000.000

Ἔδρα ἐν Ἀθῆναις. Ἐποκαταστήματα ἐν Πειραιεὶ Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ Πύργῳ Κερκίρῳ, Κερκαληνίᾳ, Αἰγίῳ καὶ καλίδι.

Ἦμαρ ὑψέρτου μέχρι 5.000 δρ. 4 ο) εἰς πρώτην ζήτησιν. 5 ο) μετὰ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων.

3 1) 2 ο) ἐπέδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν
4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας
4 1) 4 ο) » μετὰ 6 μῆνας
4 1) 2 ο) » μετὰ 9 μῆνας
5 ο) » μετὰ 12 μῆνας
5 1) 2 ο) » μετὰ 18 μῆνας καὶ πλέον
Καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1) 2 ο) ὀλίγωτερον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

Ἀνώνυμος Ἑταιρεία ἰδρυθεῖσα
τῷ 1882

Μετοχικὸν κεφάλαιον Δρ. 6.000.080
Ἐργοστάσια πυριτίων καὶ πυρομαχικῶν ἐν γένει, πυριτίδος ἀκάπνου, μελαίνης, κονιγερ-
τικῆς, ὑπονόμων κλπ., δυναμίτιδος καὶ ὅλων
τῶν ἐκρηκτικῶν ὕλων, θρυαλλίδων, καψυ-
λίων, σκαγιῶν, μολυβδόσωλῶν κλπ.

Γραφεῖα : Ὀδὸς Σταδίου 64.
Παράρτημα : Καταστήματα ὕλων :
Ἐργοῦ 13.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΔΡΑ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Πλατεῖα Συντάγματος

Ἑταιρικὸν κεφάλαιον 2.000.000

Ἀδφάλαται 20.000.000

πραγματοποιηθεῖσαι

Πάντες οἱ συνδυασμοὶ ἀσφαλειῶν ζωῆς.—
Ζητήσατε τὰ ἐπεξηγηματικὰ βιβλία τῆς
Ἑταιρείας.